

Tändstickorna

Vad är det som är så läskigt med mörker? Mamma hade lagt armen runt hans axlar och dragit honom till sig. Snusat i hans hår, borstat runt med näsan som en hund.

”Det bara är det”, sa Leo och drog bort huvudet. Stel som en pinne.

Mamma skrattade och höll ännu hårdare. ”Jag lovar dig att inget är farligare i mörkret. Och jag är ju här! Väg i vägg. Vem tror du kan skrämma *mig*?”

Hon höll handen för bröstet, liksom övertygande, här ska ingen skrämmas må du tro! Och mammalukten kom flygande, i en enda pust flög den över honom och slog honom till marken. Besegrad.

”Okej”, log han. ”Jag *är* inte rädd för mörkret.”

Mamma nickade. ”Så ska det låta!”

Pappa knackar på dörrkarmen och Leo rycker till. De ser på varandra, som över ett hav, och ingen säger något. Pappa står envist kvar. Kanske att han behöver ett tecken, eller ett lösenord. Ett okej att träda in på Leos marker.

”Kom in”, mumlar Leo.

Pappa har något bakom ryggen, han ler lurigt och liksom väntar. Som att Leo ska hoppa upp och gissa vilken hand. Det prasslar bakom ryggen, plast som vrider sig mellan pappas fingrar. Han ler bredare, väntar lite till, men så ger han upp. Räcker fram paketet.

”Här”, säger han. ”Jag var och handlade, och så tänkte jag... Ja, att du kanske behövde fylla på.”

Leo nickar. ”Tack.”

De vita pojkarna går omkring i det blåa, traskar runt i ingenting. Som taget ur en Astrid Lindgren-bok. Kanske Rasmus på luffen, eller Emil i Lönneberga. En liten obekymrad pojke med rufsigt hår och massor av energi i kroppen.

Leo river upp plasten och lägger ner askarna i sängbordslådan. De faller ner, en efter en, och han måste stapla dem ovanpå varandra längs lådkanten. Han skulle kunna räkna. Kanske föra anteckningar och statistik, men han vet ändå. Ovanpå, precis intill sänglampan, ligger ett nytt paket. Orört. På golvet står papperskorgen, full med trästumpar och svart sot. Resterna.

Pappa hänger mot dörrkarmen. Han kliar sig i nacken, slokar med kroppen. ”Har du ätit?”

Leo nickar, och pappa nickar. Det går om och om, alla nickningar. Mmm, ja, okej, visst. Pappa fäster blicken på Leo en kort stund innan han vänder. ”Godnatt då.”

”Godnatt”, viskar Leo, så lågt att pappa inte hör. Det knarrar om dörren när den stängs, en äggklocka, tick tick tick tills den plötsligt stannar och det blir tyst. Han lyssnar efter pappas fotsteg när de försvinner ner för trappan. Det skramlar i köket om disken som blivit kvar. Två koppar, två glas, två tallrikar. Ett par skedar. Han ser pappas rörelser när de flyger över tallriken med diskborsten. Hur vattnet är rykande hett och rinner ner över porslinet med matresterna.

Leo ställer sig vid fönstret och blickar ut över gatan. Väntar in tystnaden. Borta vid korsningen syns gatlamporna, säkert femtio meter bort. En tunnel i mörkret. Mamma sa alltid att det var diskriminering. Att just vår gata var utan lampor, som ett svart hål i hela rymden, utan ett enda ljus. Man skulle ta och skriva ett brev, sa hon. Till kommunen. Så svårt kan det väl inte vara att fixa? Ingen ska ju behöva vara rädd om kvällen.

Han viker upp täcket och kryper ner i sängen. Sträcker sig efter asken och håller den hårt mellan händerna. Varje natt går det åt en ask. Tändstickorna blir som en varm filt. En bubbla av trygghet där ingen kan komma åt honom. Han tänder en, håller den rak och ser lågan brinna ner mot fingertopparna. Glädjen är som störst när lågan just flammat upp. När den fräser till.

Ångesten kommer krypande när det hettar om fingertopparna, men först när det brinner i huden blåser han ut lågan. Som ett knytnävslag känns det. Rakt i magen. Han tar upp en ny tändsticka och drar den mot asken. Hårt, snabbt. Så hårt att den går av. Pulsen stiger och han fumlar, får fram en ny. Det fräser till och han kan andas ut.

Pappa gav honom en ficklampa i början. Ett mer säkert ljus, som han sa. För tänk om Leo skulle somna ifrån? Om ögonen slocknade innan lågan. Sedan provade pappa med ljus. Värmeljus, de tjockaste Leo sett, och flera timmars brinntid. Kanske en hel natt.

Leo skakar på huvudet och tänder en ny tändsticka. Värmeljusen får samla damm, precis som ficklampan, längst ner i bokhyllan. Han ser lågan flytta sig. Som tiden, rakt ner mot fingrarna. Det är oundvikligt. Precis som tiden frågar lågan inte om lov. Den bara fortsätter ända tills den slocknar. Det går inte att stanna upp, att välja den bästa stunden och stanna där. Så fungerar inte tiden.

Vad är det som är så läskigt med mörker? Leo vet inte ens själv. Han vet inte varför det kryper i kroppen av bara tanken. Varför lågan blir som en sköld runt hans

kropp. En sköld som räcker runt tårna och upp längs axlarna över huvudet, precis lagom stor för honom. Kanske att den börjar bli trång, skölden. Att han är på väg att växa ur den. När han tänker så börjar han skaka, och lågan fladdra.

Han frågade pappa det en gång. Om man kan bli för stor för tändstickor. Pappa hade fått en rynka mellan ögonbrynen och skakat på huvudet. Han trodde att tändstickorna anpassade sig efter kroppen hela tiden, ungefär som ett resårband. Och om det började kännas trångt, då fanns det ju alltid stora tändstickor. Askar feta som tvättsvampar.

Leo ler vid tanken. Kanske att pappa har rätt. Att Leo faktiskt inte kan bli för stor för tändstickorna. Det vore fint. Tänk att få ha en sköld som passar hela livet.